

Sygn. akt VI U 2473/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Aleksandra Mitros
Protokolant:	sekr. sądowy Karolina Miedzińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 marca 2014 r. w S.

sprawy z wniosku S. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o wysokość świadczenia

na skutek odwołania S. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 5 czerwca 2012 roku nr (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że ustala, iż wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury S. K. wynosi 64,53 %;

II. oddala odwołanie w pozostałej części;

III. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. na rzecz adwokat K. S. kwotę 73,80 złotych (siedemdziesięciu trzech złotych i osiemdziesięciu groszy) tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu.

Sygn. akt VI U 2473/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 czerwca 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 20 kwietnia 2012 roku odmówił S. K. prawa do ponownego ustalenia emerytury wskutek zmiany podstawy jej wymiaru. Uzasadniając decyzję, organ rentowy wskazał, iż ubezpieczony przedłożył dokument w postaci legitymacji ubezpieczeniowej, stwierdzającej wynagrodzenie za lata 1967-1973, 1975-1977 innej osoby, który w świetle obowiązujących przepisów prawa nie może być uwzględniony do przeliczenia podstawy wymiaru ubezpieczonego. Jednocześnie organ rentowy wskazał, iż okres zatrudnienia od 1 kwietnia 1968 roku do 15 września 1973 roku został już doliczony do stażu pracy decyzją z dnia 31 października 1996 roku na podstawie świadectwa pracy z dnia 19 września 1996 roku.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył ubezpieczony, wnosząc o jej zmianę oraz o przeliczenie wysokości świadczenia z uwzględnieniem zarobków otrzymywanych w okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...). Jako dowód wysokości otrzymywanego wynagrodzenia ubezpieczony wskazał zapisy w legitymacji ubezpieczeniowej swojego współpracownika - M. A. (1).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości, wskazując, że zeznania świadków nie mogą stanowić w postępowaniu przed organem rentowym dowodu w sprawie osiągniętych zarobków z tytułu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w C.od 1 kwietnia 1968 roku do 15 września 1973 roku. Za dowód w sprawie nie można także przyjąć legitymacji ubezpieczeniowej innej osoby.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. K. urodził się (...).

Niesporne

W okresie od 1 kwietnia 1968 roku do 15 września 1973 roku ubezpieczony zatrudniony był w Przedsiębiorstwie (...) w C.w pełnym wymiarze czasu pracy.

W początkowym okresie zatrudnienia ubezpieczony pracował jako robotnik. Wynagrodzenie ubezpieczonego zostało wówczas określone według stawki osobistego zaszeregowania, tj. 4,60 zł za godzinę i w takiej wysokości ubezpieczony pobierał wynagrodzenie aż do końca lutego 1969 roku.

Od dnia 1 marca 1969 roku ubezpieczonemu zatrudnionemu na stanowisku pomocnika murarza przysługiwało wynagrodzenie zasadnicze według IV kategorii zaszeregowania w stawce 6 zł za godzinę w akordzie.

Od dnia 1 stycznia 1973 roku ubezpieczonemu zatrudnionemu na stanowisku murarza przysługiwało wynagrodzenie zasadnicze według V kategorii zaszeregowania w stawce 7 zł za godzinę w akordzie.

Od 1 maja 1973 roku S. K. przysługiwało wynagrodzenie zasadnicze według V kategorii zaszeregowania w stawce 9,50 zł za godzinę w akordzie.

Dowód:

- świadectwo pracy z 19.09.1996 r., k. 8, pl. I akt ZUS

- angaż z 30.04.1973 r., k. 34 akt sprawy

- angaż z 24.03.1969 r., k. 35 akt sprawy

- umowa o pracę z 23.03.1968 r., k. 36 akt sprawy

W okresie od 1 września 1965 roku do 29 grudnia 1973 roku w Przedsiębiorstwie (...) zatrudniony był M. A. (1).

Od dnia 26 czerwca 1967 roku M. A. (1) zatrudnionemu na stanowisku murarz-tylnik z uposażeniem według IV kategorii zaszeregowania przysługiwało wynagrodzenie zasadnicze w stawce 6 zł za godzinę.

Od dnia 1 sierpnia 1969 roku M. A. (1) zatrudnionemu na stanowisku murarz przysługiwało wynagrodzenie zasadnicze według V kategorii zaszeregowania w stawce 7 zł za godzinę w akordzie.

Od 1 września 1971 roku M. A. (1) przysługiwało wynagrodzenie zasadnicze według VI kategorii zaszeregowania w stawce 8 zł za godzinę w akordzie.

Od 1 maja 1973 roku M. A. (1) zatrudnionemu na stanowisku murarz-brygadzysta, zgodnie z uposażeniem wg. VI kategorii zaszeregowania przysługiwało wynagrodzenie w stawce 10,50 zł za godzinę w akordzie.

W legitymacji ubezpieczeniowej M. A. (1) wskazano, iż w okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) otrzymał wynagrodzenie w kwocie:

- w 1968 roku - 24,702,60 zł,
- w 1969 roku - 23 934,24 zł,
- w 1970 roku – 28.872 zł,
- w 1971 roku - 27 788 zł
- w 1972 roku - 35.062 zł,
- w 1973 roku - 30.020 zł.

Dowód:

- umowa o pracę z 25.06.1967 r., k. 166 akt sprawy
- angaż z 28.08.1969 r., k. 170 akt sprawy
- angaż z 6.09.1971 r., k. 170 akt sprawy
- angaż z 30.04.1973 r., k. 167 akt sprawy
- legitymacja ubezpieczeniowa M. A., k. 50-53, pl. II akt ZUS

W okresie pracy ubezpieczonego w Przedsiębiorstwie (...) w C., zatrudniony był tam także R. O.. Od dnia 22 listopada 1966 roku R. O., zatrudnionemu na stanowisku robotnika, zgodnie z uposażeniem według III grupy zaszeregowania przysługiwało wynagrodzenie w stawce 5,20 zł za godzinę.

Od 3 stycznia 1969 roku R. O. przysługiwało wynagrodzenie zasadnicze według IV kategorii zaszeregowania w stawce 6 zł za godzinę w akordzie.

Od 1 maja 1969 roku R. O., zatrudnionemu na stanowisku murarza, zgodnie z uposażeniem według V kategorii zaszeregowania przysługiwało wynagrodzenie w stawce 7 zł za godzinę w akordzie.

Od 1 lipca 1971 roku R. O., nadal zatrudnionemu na stanowisku murarza, zgodnie z uposażeniem według VI kategorii zaszeregowania przysługiwało wynagrodzenie w stawce 8 zł za godzinę w akordzie.

Od 1 maja 1973 roku R. O., zatrudnionemu na tym samym stanowisku co wcześniej, zgodnie z uposażeniem według VI kategorii zaszeregowania przysługiwało wynagrodzenie w stawce 10,50 zł za godzinę w akordzie.

Dowód:

- angaż z 23.07.1971 r., k. 212 akt sprawy
- angaż z 6.05.1969 r., k. 210 akt sprawy
- umowa o pracę z 22.11.1966 r., k. 208 akt sprawy
- umowa o pracę z 2.01.1969 r., k. 208 akt sprawy

- angaż z 30.04.1973 r., k. 197 akt sprawy

Decyzją z dnia 18 czerwca 2008 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. przyznał S. K. prawo do emerytury od dnia 19 marca 2008 roku. Do ustalenia świadczenia organ rentowy przyjął wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych, tj. z okresu od 1 stycznia 1988 roku do 31 grudnia 1997 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 63,98%.

Dowód:

- decyzja z 18.06.2008 r., k. 17-18

W dniu 12 stycznia 2009 roku do organu rentowego wpłynął wniosek ubezpieczonego o przeliczenie świadczenia zgodnie z ustawą z dnia 4 września 2008 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS (Dz.U. Nr 192, poz. 1180). Realizując powyższy wniosek, decyzją z dnia 27 stycznia 2009 roku organ rentowy przeliczył wnioskodawcy wysokość świadczenia poprzez uwzględnienie kwot minimalnego wynagrodzenia pracowników w podstawie wymiaru za wskazane okresy pracy. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 lat kalendarzowych, tj. z okresu od 1 stycznia 1998 roku do 31 grudnia 1997 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 63,98%.

Decyzją z dnia 6 marca 2009 roku organ rentowy odmówił ubezpieczonemu ponownego obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, albowiem okazał się on niższy od obliczonego z 10 lat i wyniósł 63,66 %. Wnioskodawca nie wniósł odwołania od powyższej decyzji.

Dowód:

- decyzja z 27.01.2009 r., k. 30, pl. II akt ZUS

- decyzja z 6.03.2009 r., k. 41, pl. II akt ZUS

W dniu 20 kwietnia 2012 roku ubezpieczony złożył w organie rentowym wniosek o przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia, załączając do wniosku zeznania świadków oraz legitymację ubezpieczeniową jednego z nich.

Dowód:

- wniosek z 20.04.2012 r., k. 46, pl. II akt ZUS

- zeznania świadków, k. 47-49, pl. II akt ZUS

- legitymacja ubezpieczeniowa, k. 50-53, pl. II akt ZUS

Ubezpieczony pracował w spornym okresie w pełnym wymiarze zatrudnienia, tj. 46 godzin tygodniowo (po 8 godzin przez pięć dni w tygodniu i 6 godzin w sobotę). Przy stawce godzinowej: 4,60 zł w okresie od 1 kwietnia 1968 roku do 28 lutego 1969 roku; 6,00 zł od 1 marca 1969 roku do 31 grudnia 1972 roku; 7,00 zł od 1 stycznia 1973 roku do 30 kwietnia 1973 roku; 9,50 zł od 1 maja 1973 roku do 15 września 1973 roku, w okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w C.ubezpieczony uzyskał wynagrodzenie w kwocie co najmniej:

- 8 105,20 zł w 1968 roku

- 13 538,40 zł w 1969 roku,

- 14 160,00 zł w 1970 roku,

- 14 136,00 zł w 1971 roku,

- 14 064,00 zł w 1972 roku,
- 13 930,00 zł w 1973 roku.

Wysokość emerytury z uwzględnieniem ww. wynagrodzeń otrzymanych w trakcie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w C. wynosi 1 399,25 zł, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury - 64,53%.

Dowód:

- angaż z 23.07.1971 r., k. 212 akt sprawy
- angaż z 6.05.1969 r., k. 210 akt sprawy
- umowa o pracę z 22.11.1966 r., k. 208 akt sprawy
- umowa o pracę z 2.01.1969 r., k. 208 akt sprawy
- angaż z 30.04.1973 r., k. 197 akt sprawy
- pismo z 19.12.2013 r. z załącznikami, k. 228-239 akt sprawy

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego częściowo zasługiwało na uwzględnienie.

Istota sporu w przedmiotowej sprawie było ustalenie, czy Zakład Ubezpieczeń Społecznych prawidłowo ustalił wysokość emerytury wnioskodawcy, w szczególności zaś, czy zasadnie odmówił uwzględnienia przy ustalaniu wysokości emerytury wynagrodzenia otrzymywanego przez S. K. w okresie od 1 kwietnia 1968 roku do 15 września 1973 roku w trakcie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w C. oraz jaka była wysokość tego wynagrodzenia. Poza sporem pozostawało natomiast to, że we wskazanym wyżej okresie ubezpieczony był w tym Przedsiębiorstwie zatrudniony.

Zgodnie z art. 111 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2009r., nr 153, poz. 1227 ze zm.) wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

- 1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,
 - 2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,
 - 3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,
- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, obliczony na zasadach określonych w art. 15 mnoży się przez kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia.

Zgodnie z treścią przepisu art. 15 ust. 1 ustawy podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi, ustalona w sposób określony w ustawie, podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych przez

zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę i rentę.

Szczegółowy tryb postępowania w sprawach ustalania prawa do świadczeń pieniężnych przewidzianych w ustawie emerytalnej został określony w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. z 1983r. Nr 10, poz. 49 z późn. zm.). Stosownie do § 10 ust. 1 wskazanego rozporządzenia, osoba ubiegająca się o emeryturę powinna przedstawić dokumenty stwierdzające okresy zatrudnienia uzasadniające prawo do świadczeń i ich wysokość.

Z kolei przepis § 20 pkt 1 rozporządzenia stanowi, że środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość zarobku lub dochodu stanowiącego podstawę wymiaru emerytury lub renty są dla pracowników zaświadczenia zakładów pracy wystawione według wzoru ustalonego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych (aktualnie druk Rp-7) albo legitymacja ubezpieczeniowa zawierająca wpisy dotyczące okresów zatrudnienia i wysokości osiągniętych zarobków.

W postępowaniu przed organem rentowym ubezpieczony jest zobowiązany do dołączenia do wniosku dowodów uzasadniających prawo do świadczeń i ich wysokość, przy czym rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń przewiduje zamknięty katalog środków dowodowych stwierdzających wysokość zarobków, ograniczony do zaświadczenia zakładu pracy wystawionego według określonego wzoru lub legitymacji ubezpieczeniowej zawierającej wpisy dotyczące zarobków.

Przepisy regulujące postępowanie o świadczenia emerytalno-rentowe przed organem rentowym nie mają jednak zastosowania w postępowaniu sądowym, którego zasady określone zostały przepisami ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 1964 r. Nr 43, poz. 296 z późn. zm.). W szczególności należy tu wskazać na przepis art. 473 k.p.c., zgodnie z którym, w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udowodnione wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego.

W sprawie, której przedmiotem jest prawo do świadczenia rentowo-emerytalnego lub wysokość tego świadczenia, wymaga się dowodów niebudzących wątpliwości, spójnych oraz precyzyjnych - potwierdzających czy uprawdopodobniających w stopniu graniczącym z pewnością nie tylko fakt zatrudnienia, ale i pozostałe okoliczności związane ze świadczeniem pracy. Prymat wiarygodności nadany dokumentacji pracowniczej prowadzi do tego, że staje się ona podstawą do weryfikacji pozostałych dowodów przedłożonych przez strony.

W związku z powyższym przychylić należy się do stanowiska organu rentowego, że niedopuszczalnym jest ustalenie wysokości wynagrodzenia, którego pochodną jest podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, w sposób hipotetyczny, tylko w oparciu o wysokość wynagrodzenia uzyskiwanego przez współpracowników ubezpieczonego. Możliwość taka istniałaby - w ocenie Sądu - gdyby osoby te w trakcie zatrudnienia w (...) w C.ustalone miały wszystkie składniki wynagrodzenia w tej samej wysokości co ubezpieczony. Po zbadaniu akt osobowych R. O. i M. A. (1), w tym przede wszystkim ich angaży z okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...), okazało się, że w spornych latach zarówno kategorii zaszeregowania, jak i wysokość stawki godzinowej różniły się od stawek ubezpieczonego. S. K. miał przy tym przypisaną niższą od kolegów grupę zaszeregowania i niższą stawkę godzinową (np. w 1969 roku świadkowie mieli już V kategorię zaszeregowania, natomiast ubezpieczonemu V kategorię przyznano dopiero z dniem 1 stycznia 1973 roku, w 1972 roku świadkowie mieli już przyznaną VI kategorię, natomiast ubezpieczony miał nadal IV kategorię). Wobec powyższego nie było podstaw, by przyjąć, że ubezpieczony zarabiał tyle samo co M. A. (1) i R. O..

Z analizy akt osobowych ubezpieczonego oraz słuchanych świadków wynika, że pracowali oni na tzw. akord. Należy podkreślić, iż świadkowie zgodnie podawali, że o wysokości wynagrodzenia decydowała nie tylko grupa zaszeregowania i przypisana do niej stawka, ale również dodatkowe składniki wynagrodzenia takie jak premie. W związku z powyższym miesięczne wynagrodzenie pracowników z pewnością było zróżnicowane. Potwierdzeniem tej okoliczności, są zeznania świadka M. A. (1), który, mając przypisaną tę samą kategorię zaszeregowania co R. O., zaznał, iż „pan O. zarabiał tyle samo co ja, ale mogły być różnice. Pracownik mógł być np. zabrany na inną budowę i wtedy inaczej uczestniczył w podziale akordu”. Przy tym, nie można tracić z pola widzenia, iż R. O. zeznał, iż „były jakieś

premie. Premie były uznaniowe, dyrektorskie. Były w różnej wysokości dla pracowników wypłacane. Raz dostałem najwyższą premie w brygadzie. Nie wiedzieliśmy, który z członków brygady jaką premie dostaje”.

Co prawda, zeznania wskazanych wyżej świadków Sąd uznał za wiarygodne, jednakże nie mógł na ich podstawie ustalić precyzyjnie, jakie wynagrodzenie w poszczególnych latach otrzymywał wnioskodawca. Z całą stanowczością podkreślić jednak należy, że określenie,

iż zarobki ubezpieczonego i świadków były porównywalne nie jest wystarczające

do ustalenia na tej podstawie wysokości wynagrodzenia ubezpieczonego. Stosunek pracy ma zawsze charakter indywidualny, określone warunki zatrudnienia mają charakter niepowtarzalny, ponieważ zostały ustalone między pracodawcą i konkretnym pracownikiem. Uśrednione obliczenie wysokości wynagrodzenia - oparte na wynagrodzeniu otrzymanym przez innych pracowników - nie może oddać indywidualnych cech właściwych dla danego stosunku pracy.

Uzasadnione było jednak w okolicznościach sprawy przeliczenie świadczenia ubezpieczonego w oparciu o przedłożone w toku postępowania jego akta osobowe z (...). Oceniając materiał dowodowy zgromadzony w sprawie Sąd uznał bowiem, iż możliwe jest dokonanie wyliczenia zarobków wnioskodawcy ze spornego okresu przy wykorzystaniu dostępnych informacji na temat jego stawki godzinowej, zawartych w pismach w postaci angaży. Z angaży tych wprost wynika wysokość otrzymywanego przez odwołującego się wynagrodzenia zasadniczego, określonego w grupie zaszeregowania w stawce akordowej

lub godzinowej. Zdaniem Sądu, zapisy te stanowią wiarygodne, niepodważalne i niekwestionowane w toku niniejszego postępowania przez żadną ze stron postępowania źródło dowodowe, pozwalające na określenie faktycznych zarobków ubezpieczonego. Samego wyliczenia wynagrodzenia wnioskodawcy – według stawek godzinowych wynikających z angaży pomnożonej przez liczbę godzin wynikającą z pracy wnioskodawcy w wymiarze pełnego etatu – dokonał ZUS na polecenie Sądu i wyliczenie to nie było przez wnioskodawcę kwestionowane. Ustalone w ten sposób wynagrodzenie nie jest pełnym odzwierciedleniem wynagrodzenia faktycznie otrzymanego przez wnioskodawcę w spornym okresie, nie obejmuje bowiem - z powodu braku dowodów - np. premii, które ubezpieczony – jak zeznali świadkowie otrzymywał. Stwierdzić jednak należy, że na podstawie posiadanych dowodów, możliwym było przyjęcie w sposób pewny tylko takiej wysokości wynagrodzenia wnioskodawcy.

Wobec powyższego, Sąd, na mocy przepisu art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję w sposób, że ustalił, iż wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury S. K. wynosi 64,53%, o czym orzekł w punkcie I sentencji wyroku i oddalił odwołanie w pozostałej części, ustalając, że nie jest możliwe ustalenie wysokości wymiaru na podstawie zarobków innych pracowników (II punkt sentencji wyroku).

O przyznaniu pełnomocnikowi ubezpieczonego adwokatowi K. S. od Skarbu Państwa – Sądowi Okręgowemu w Szczecinie tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej ubezpieczonemu z urzędu kwoty 73,80 złotych Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze (t.j. Dz. U. z 2009 r., Nr 146, poz. 1188 ze zm.) w zw. z § 2 ust. 1, 2 i 3 w zw. z § 4 ust. 1 w zw. z § 12 ust. 2 w zw. z § 19 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490).

VI U 2473/12

(...)

1. (...);

2. (...)

3. (...)